Horia Tabacu

A DOUA ZI DUPĂ CEA MAI FRUMOASĂ EXCURSIE

Cînd pleci atît de departe pînă la aeroport nu este nimic interesant şi chiar dacă priveşti pe fereastră, trecătorii, casele şi cîmpul nu se deosebesc, scurgîndu-se indiferent cu atît mai mult că ghidul tot înşiră formalităţile vamale. În spatele tuturor declaraţiilor şi al ştampilelor, dincolo de soldaţii cu arme fără cartuşe, ale căror gînduri fac, probabil, zilnic, înconjurul lumii, stă un avion elegant cu stewardese care zîmbesc înşelător şi, după un drum scurt, oraşul Kiev, al treilea din cea mai mare țară a lumii, aşteaptă cu o oarecare tandrețe, chiar dacă excursia are doar trei zile şi un program foarte încărcat pentru ca uteciştii care iau parte la ea să dobîndească un bagaj cît mai mare de cunoştințe în vederea lărgirii orizontului. În avion se vorbeşte întîi în ruseşte şi doar cînd stewardesa se adresează, în sfîrşit, în limba engleză pasagerii primesc indiferenți salutul căpitanului şi află la ce altitudine vor zbura, cît o sădureze... Se dau bomboane şi se leagă centurile de siguranță. Rodica vorbeşte cu fata lîngă care stă. Centura ei nu se închide. Avionul se învîrte pe cîteva piste, jucîndu-se ca un şofer în parcare, la un moment dat se opreşte, asemenea unei pisici la pîndă, Maca şi Valentin discută despre motoare şi despre faptul că avionul are carlinga aproape dedesupt. Exact ca o pisică începe să tremure, doar că zgomotul e mare. Rodica nu a mai fost cu avionul şi se cam teme. Stewardesele se plimbă şi zîmbesc amabil. Nici Valentin nu a mai zburat dar nu spune. Maca vorbeşte despre paraşutism. Se aud greu. Avionul decolează impetuos. Rodica se uită gînditoare pe geam. Totul devine un zumzet. Parcă ar fi o seră. Valentin se gîndeşte că avionul seamănă cu metroul, sau atmosfera e aceeaşi. Mergi, parcă, prin gol. Pe geam norii par munți de zăpadă. Se servesc băuturi. Rodica tace. Ghidul încearcă să intre în vorbă cu o stewardesă. Valentin şi cu Maca discută despre armată. Avionul survolează un fluviu, sau o mare. De sus nimic nu se vede. Rodica vrea să noteze într-un carnețel, dar nu ştie ce. La microfon se spune despre asta, dar nu se înțelege. Stewardesele stau lîngă ghid şi se tocmesc în legătură cu un parfum franțuzesc. Avionul face tot felul de mişcări ce dinăuntru cu greu se simt. Încep să se gîndească, aproape toți, la Kiev. Oraşul se aude la microfon, dar nu se vede. Din nou centuri şi bomboane. Se aprind beculețe. Ca pe toate aeropoartele, jos sînt tunuri antiaeriene acoperite de prelate. La

aterizare avionul zgîlțîie. Aeroportul este pustiu. Oraşul Kiev nici nu se bănuie pe undeva. E la patruzeci de kilometri. Formalitățile durează. Se aşteaptă într-o sală unde tocmai s-a zugrăvit şi s-a vopsit. E aer închis. Valentin şi Maca sînt acum foarte aproape de Rodica. Nu se poate deschide nici o fereastră. Formalitățile se termină. Apare o ghidă. Toți se urcă într-un autocar roşu, care are în spate chiuvetă. Valentin se uită la Rodica. Ei îi place. Șoseaua e pustie. Ghida vorbeşte foarte bine romîneşte. Spune tot felul de cifre. Compară perioade. Dovedeşte cît a crescut confortul şi ce constante sînt cheltuielile. Sînt prețuri care nu s-au mai mărit de şaizeci de ani. Rodica se joacă cu scaunul. Pe geam se vede doar un gard viu şi şoseaua e roşiatică. Maca e somnoros. În autocar e un miros ciudat. Şoferul pare simpatic. Valentin cască. Ghida a terminat cu industria şi povesteşte despre țări. Maca nu se simte bine pentru că nu a auzit de o parte dintre ei. Rodica se aranjează într-o oglindă mică. Microfonul hîrîie, dar ghida nu-şi dă seama. Apar tot mai multe indicatoare de circulație, aşa cum, în preajma stațiilor, liniile de cale ferată se înmulțesc. Printre hîrîituri se distinge doar "Kiev". Este oraşul dealurilor pitoreşti abrupte şi al întinsurilor văii Niprului, al parcurilor înverzite, ansamblurilor de locuințe moderne şi capodoperelor vechii arhitecturi, al magistralelor largi şi al străzilor intime îmbrăcate în mantia veche a castanilor şi plopilor". Intră într-un oraş monumental, neobişnuit. Blocurile parcă sînt construite pentru uriaşi. Ghida spune zeci de nume, la indicația ei privirile se îndreaptă cînd spre stînga cînd spre dreapta. Pe stradă merg numai maşini ruseşti. La hotel sînt vecini cu camerele. După-amiază ies împreună la plimbare. Universitatea Sevcenko e roşie. Nu s-au prezentat, dar oraşul îi fură în aşa hal că nu simt nevoia să ştie, deocamdată, aproape nimic unul despre altul. Nu reuşesc să se rătăcească deşi Rodica ar vrea asta. Glumesc tot timpul. Mîncarea e altfel, nici apa nu seamănă. Strada principală se numeşte Kreşciatik. Valentin e un băiat drăguț. Rodica se gîndeşte cu ce să se îmbrace diseară. Vizitează mănăstiri nenumărate, la un monument vin tinerii căsătoriți direct de la starea civilă. Invalizii, care după vîrstă, par a fi fost răniți în război, sînt priviți pe stradă cu mare considerație. Femeile tinere sînt frumoase. Oraşul e plin de vizitatori de la țară. Niprul pare excitant. Pe străzi sînt felinare interesante. Se găseşte sirop la automate. Toți beau din acelaşi pahar. Seara mulți oameni sînt beți. Velentin şi cu Maca s-au îndrăgostit de Rodica. Ea îi place, dar împreună. Excursia la Kiev s-a terminat. E tîrziu. Lumini de mai multe culori se tot aprind şi se sting. Aterizarea e grăbită şi aeroportul aproape pustiu. E linişte. Dintr-o excursie vii întotdeauna cu o oarecare

superioritate. Lipsesc spectatorii. E senzațional acasă. Clanțele şi telefoanele publice îți sînt cunoscute. Miroase altfel. Vameşii sînt obosiți şi importanți. Maca are maşina în parcare. Nu le vine să se despartă. Se gîndesc la începutul excursiei. Nu le vine să creadă că au trecut doar trei zile. Maca şi Valentin adorm gîndindu-se că fac dragoste cu Rodica. Rodica povesteşte, încă, despre Kiev. Părinții speră ca să fi cunoscut şi ea un băiat. Rodica spune că toți au fost simpatici şi îşi vor petrece concediul, în continuare, în acelaşi grup. Mama ei o iscodeşte. Rodica vorbeşte de metroul formidabil de acolo. Se culcă excitată de plajele pline de copaci de pe malul Niprului şi d ecăminul studenților de la Universitatea Sevcenko. Dimineață ei trei pleacă la mare. Pe drum bîrfesc grupul cu care au vizitat Kievul. Maca conduce foarte bine. Găsesc gazdă în 2 Mai, la un pocăit. Cere puțin şi are condiții convenabile. Copiii lui, aproape nici nu vorbesc, nici nu se joacă, pisica de-abia miorlăie. Stau de o săptămînă. Se simt stingheri din cauza grupurilor zgomotoase şi excentrice. Maca înoată foarte departe. Valentin e încurcat de cîte ori rămîne singur cu Rodica. La fel şi Maca, pe la prînz, cînd Valentin merge după ziare. În 2 Mai se face dragoste tot timpul. Rodica simte. O irită mersul leneş şi sătul al femeilor, privirile complice, agresivitatea bărbaților şi uităturile libidinoase ale boşorogilor de pe plajă o neliniştesc. Serile cînd ei trei joacă remi, sau canastă, Rodica este neliniştită. Dar şi ei trei se simt formidabil. Ştiu, aproape totul unul despre altul. Îşi dau tîrcoale surd. Se ating din greşeală, dansează pe rînd. Nici unul nu începe ceva. Rodica aşteaptă. Sînt împreună tot timpul şi gîndesc, parcă, toți trei odată. În aşa de puțină vreme s-au învățat unul cu altul. Se joacă pentru că se simt bine, se joacă din timiditate, nu îi critică decît pe alții, între ei se laudă, sau fac în aşa fel ca fiecare să iasă şi să se simtă bine. La prînz mănîncă într-o pensiune. Rodica face salată. Seara se plimbă şi joacă remi sau canastă, dimineața devreme merg la plajă, la prînz glumesc pe seama unor vecini de masă. E multă linişte în toate astea. Bucureştiul, serviciul nu mai există. După amiaza pescăruşii se joacă prin nisip, cîteodată vin valuri nervoase, miroase a sare şi a peşte, la cîrciumă sînt în fiecare noapte bătăi între localnici (iarna se bat mai puțin, vara atîția turişti îi derutează) în spatele zgomotului imens, un sat prăpădit se chinuie să mai trăiască normal. Merg în Mangalia, Neptun şi Olimp, dar acolo se simt stingheri. Rodica ar vrea să mănînce la restaurantul internațional, dar nu spune, aşteaptă să vadă ce părere au ei. Într-un fel vrea să se decidă. Pentru prînz se întorc la pensiunea din 2 Mai. Pe drum se sparge şi un cauciuc. Peste două zile concediul se termină. În ultima seară Valentin şi cu Maca beau cam mult. Pe

drum Valentin rămîne puțin în urmă şi Maca încearcă să o sărute pe Rodica, clătinîndu-se. Ea se fereşte. Dimineață băieții se simt rău. Rodica rîde de ei. Îşi dă seama că Maca nici nu mai ține minte. Spre prînz marea devine tot mai agitată. Ei placă spre Bucureşti. Nu le vine să creadă că în curînd vor merge în biroul de care au şi uitat, că toamna va face serile interminabile şi că afară o să fie din ce în ce mai frig. E linişte în maşină. Se gîndesc cum ar fi fost ca să nu se despartă niciodată. Rodica le spune cît de bine se simte cu ei. Trec prin Eforie. Prejudecata asta în legătură cu prieteniile de vacanță e tîmpită. De fapt discuțiile nu au nici un rost. Ei se întorc pe făgaşul ultimelor două săptămînji. Din nou povestirile din facultate se combină cu cîte un personaj din excursia de la Kiev, întîmplările din armată au legătură cu bătăile din cîrciuma de la 2 Mai, orice puturos e comparat cu Valentin, fiecare aventurier se aseamănă cu Maca, cea mai frumoasă fată din lume e Rodica.

După atîtea zile primul om care le atrage atenția, chiar îi obligă să-l primească printre ei este un tînăr care face autostopul spre Bucureşti. De fapt el a făcut cu mîna în acelaşi fel ca altor maşini, doar ei, izolați de atîtea zile au înțeles, cine ştie de ce, că nu îl pot refuza şi Maca a oprit maşina. Relu e procuror. Se întoarce de la familia lui care e în concediu la mare. Drumul devine o plăcere. Relu răspunde, la început, întrebărilor şi de la un moment dat povesteşte. Meseria lui pare fascinantă. Şoseaua e blocată. Undeva în față se văd cîteva maşini ale miliției. Se aude că ar fi fost o ciocnire între străini. Toată lumea coboară din maşini şi se uită. Unii zic ceva despre o victimă. Relu nici nu se mişcă. Valentin şi cu Maca sînt agitați. Circulația este deviată. Relu povesteşte. Proxeneți, peşti, case de randez-vous, porecle, trucuri, drumurile pe care merg ele prin hoteluri, complicitatea cu cameristele, legăturile cu reprezentantul studenților străini, performanțe, perversiuni, turnătorii. Le pare bine că l-au luat pe Relu. E devreme. Sînt de acord să se oprească la un local să bea ceva. Ajung în Slobozia. Pentru o bere şi un suc nu trebuie cine ştie ce restaurant. Cel din Slobozia e mare şi plin de lume. Cu greu parchează maşina. Se vînd mici, cîntă muzică populară, într-un salon e nuntă, ca în orice duminică. Se aşează la o masă pătată, cu scaunele rupte. Un ospătar beat îi ignoră. Intră doi miliției. Relu se ridică. Unul e localnic şi îi e prieten. Se mută într-un salon “rezervat” unde sînt şi alți miliției. Rodicăi i se face curte. Intră un lăutar. Valentin şi cu Maca se simt bine dar nu spun nimic. Relu e cunoscut. La alte mese miliției sînt îmbrăcați neglijent şi s-au îmbătat. Sosesc fripturi şi se trece la vin. Maca se uităla ceas. Rodica bea. Afară e

scandal. Se aud țipete. Rodica nu se mai sinchiseşte, ca şi Relu. Se face noapte. Valentin ar vrea să plece. Meca nu a băut nimic şi aşteaptă. Rodica li se adresează ca unor oameni străini. Relu e grozav. Tot vine mîncare. Milițianul din Slobozia vorbeşte despre Bucureşti. Îi pare rău că nu poate fi acolo. Rodica rîde. Glumeşte cu Relu. El o ia de gît. Valentin şi Maca se cam supără. Rodica le vorbeşte ca şi cum ar fi cu Relu de multă vreme. Valentin şi Maca sînt dezarmați. Cheful continuă. Trec multe ore. Maca se scoală de la masă şi vrea să plece. Rodica şi Relu se sărută, milițianul din Slobozia a adormit. Valentin ar vrea să mai stea. Trec două ore. Ei nu se pot acomoda şi vor să plece. Milițianul din Slobozia doarme, Rodica şi Relu au neapărat nevoie de un pat. Nunta e în toi. Rodica le spune că o să vorbească la telefon şi atunci o să îşi ia bagajul. Rămîn singuri. Şeful restaurantului, care e şi el beat, îi duce într-o căsuță din camping, unde uşa nu se mai închide de cîțiva ani. Pe întuneric nu se văd cearşeafurile murdare, bîzîie țînțarii, becul e ars şi miroase a ud. Rodica simte că nu mai atinge nici unul dintre lucrurile din jur. Ar vrea ca toată lumea să fie în ea şi corpul să i se evapore. Imaginile plajelor lungi ale Niprului şi rochiile deşuchiate de la 2 Mai trec pentru o clipă prin ea. Totul se mişcă năpraznic. Nu-i pasă unde este. Zile întregi se topesc. Vrea să fie aşa strivită cu totul să nu mai rămînă în urma ei nici măcar nişte firicele de praf. Valentin şi cu Maca dorm în maşină. Pe drum nu vorbesc aproape nimic. Începe a doua zi după cea mai frumoasă excursie. Doi nuntaşi dorm pe iarbă. Lîngă unul stă o femeie, soția, probabil. Cîinii şchiopi, betegiți de maşinile de pe autostradă scotocesc toate gunoaiele. Relu sforăie. Geamul cel mare al restaurantului e spart. În jur sînt şi pete de sînge. Singura toaletă e înfundată. Rodica se simte bine.